ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 284 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 14 ΙΟΥΛΙΟΥ 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ, (συνέχεια). — *Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ* (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. *Λάμπρου Ἐρυάλη*, (συνέχ.). — *Eugène d'Auriac* : Η ΜΟΝΑΧΗ, διήγημα. (συνέχεια)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΠΕΠΙΤΑ ΧΕΜΕΝΕΣ

εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου, ὅπερ δημοσιεύσομεν προσεχῶς, τοιαύτης δὲ ἔτυχε τοῦτο εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἐν Ἱσπανίᾳ, ὥστε ἑνδεκα ἐκδόσεις ἤδη ἀριθμεῖ.

Ἡ **Πεπίτα Χεμένες**, ἀνεδημοσιεύθη ἐν ἐπιφυλλίδι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Μαδρίτης *Revista de España* καὶ *Imparcial*, μετεφράσθη εἰς ἁπάσας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐν δὲ τῇ ἀγγλικῇ ἐδημοσιεύετο συγχρόνως ἐν Λονδίνῳ καὶ Ἀμερικῇ, δὲν ὑστέρησε δὲ καὶ ἡ *Journal des Debats* νὰ παράσχῃ τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ἐκτενῆ τῆς **Πεπίτας** περίληψιν, σχεδὸν μετάφρασιν.

Ἡ ἔκτακτος ὑποδοχή, ἧς ἔτυχε τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ πρωτότυπον καὶ μάγον τοῦ ὕφους, τὰς βαθείας ψυχολογικὰς γνώσεις, εἰς τὸ λεπτὸν καὶ σκωπτικόν, τέλος, πνεῦμα τοῦ συγγραφέως *δὸν Ἰωάννου Βαλέρα* — τοῦ γονιμωτάτου καὶ ἀναμφιβόλως τοῦ λεπτοτάτου τῶν συγγραφέων τῆς συγχρόνου ἱσπανικῆς φιλολογίας,—ὅστις. ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἔργῳ, ἀναδείκνυται ὡς ἄριστος ἀνατόμος τῶν ἀποκρύφων τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀναγνῶσται τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, πεποίθαμεν, θὰ διέλθωσιν εὐαρέστους ὥρας, ἀναγινώσκοντες καὶ ἐνίοτε συμμετέχοντες τῶν πόνων τῆς συμπαθοῦς **Πεπίτας**.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τοῦ ἱσπανικοῦ πρωτοτύπου, ὑπὸ τοῦ κ. *Ἀντωνίου Φραβασίλη*.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Λαβρὰνς βεβαίως θὰ ἐπανήρχετο. Ἄλλως θὰ ἔκλειε τὴν εἴσοδον καὶ θὰ προεφύλασσεν ἀσφαλέστερον τὴν κρύπτην.

— Ἔτρεχε, εἶπεν ἡ Ἀμώνη 'σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν. Κάτι κακὸ θὰ ἔκαμε.

Ἡ ἀρχαία θαλαμηπόλος δὲν ἐστερεῖτο λογικῆς.

— Θὰ ἔκλεψε τὸν αὐθέντη του, παρετήρησεν ὁ Σίμων.

— Διάβολε!

— Δὲν εἶναι δύσκολο.

— Εἰξεύρεις, ὑπέλαβεν ἡ Ἀμώνη χαμηλοφώνως, ὅτι εἶναι λαμπρὴ περίστασις νὰ ἐκδικηθοῦμε!

— Πῶς;

— Ὦ! αὐτοὶ οἱ ἄνδρες, τίποτε δὲν καταλαβαίνουν. Ὅλα πρέπει νὰ τοὺς τὰ εἰπῇς.

— Καλά, εἶπεν ὁ Σίμων, μὰ εἶναι ἐπικίνδυνον.

— Ἔλα δά!

— Ἂν εἶχα τὸ τουφέκι μου!

— Ἔχεις μαχαῖρι. Τὸ τουφέκι κάμνει κρότο. Συλλογίσου λοιπόν, Σίμων, πόσο καλὰ θὰ εἴμαστε ἂν εἴχαμε τὸ ἕνα ἑκατοστὸ ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρήματα.

— Εἰμπορεῖ! Μά, εἰξεύρεις καλὰ πῶς δὲν εἰμποροῦμε νὰ εἴμεθα πλούσιοι. Θὰ ἐξετάσουν ποῦ 'βρήκαμε τὴν περιουσία! Τὰ ναπολεόνια δὲν πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανό· κληρονομία δὲν περιμένουμε. Ἔπειτα...

— Τί;

— Δὲν ἀφίνω τὴν λαθροθηρία. Τὸ κυνῆγι εἶναι ἐκείνου 'ποῦ τὸ σκοτώνει, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ κλέψω Ὄχι. Τὸ ψωμὶ τῆς κλεψιᾶς εἶναι φαρμάκι.

— Μήπως ἐγὼ σοῦ λέγω νὰ κλέψῃς! Τὰ χρήματα θὰ μείνουν ἐδῶ. Ἂν ἦναι τοῦ μαρκησίου, θὰ ἔλθῃ νὰ τὰ ζητήσῃ. Ἀργότερα βλέπουμε. Ἐμεῖς θὰ 'ξέρουμε τὸ μυστικό. Καλὸ πρᾶγμα εἶναι νὰ 'ξεύρῃ κάνεις εἰς τὴν ἀνάγκη του πῶς ὑπάρχουν κάπου χιλάδες φράγκα. Ἡ περίστασις τώρα εἶναι νὰ κάμουμε ὅ,τι σοῦ εἶπα τόσαις φοραῖς.

Ἡ Ἀμώνη ἐχαμήλωσεν ἔτι τὴν φωνήν.

Ὡμίλησεν ἐπὶ πολύ.

Ὁ πεταλωτὴς ἀνθίστατο.

Ἐπὶ τέλους, ὕψωσε τοὺς ὤμους· ἐπείσθη.

— Ἀφοῦ τὸ θέλῃς, εἶπε, δὲν λέγω ὄχι.

Ἡ Σιμώνη ἐποίησε φοβερὰν κίνησιν ὡς εἰ ἐστραγγάλιζεν ἄνθρωπον διὰ βρόχου.

— Αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ γείνῃ, εἶπεν ὁ Σίμων.

— Στοιχηματίζω πῶς σοῦ ἦλθε εἰς τὸ νοῦ.

— Ναί.

— Ἀλλέως δὲν θὰ ἦσουν Σίμων ὁ πανοῦργος.

— Ἀλήθεια.

— Περίμενε.

Ἐξηπλώθη ὁ Σίμων πρηνὴς καὶ ἔθηκε τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἀπατήθηκα εἶπε. Βέβαια. Καὶ ὅμως μοῦ ἐφάνη...

— Τί;

— Πῶς ἄκουσα κρότο εἰς τὸ μονοπάτι. Μὰ πολὺ μακρυά.

— Δὲν ἔχει καιρὸ νὰ γυρίσῃ, παρετήρησεν ἡ Ἀμώνη· δὲν ἔχει φτερά. Τώρα θὰ ἦναι εἰς τὸν πύργο. Ἔχουμε καιρό!

Ὁ Σίμων ἐκάθησεν ἐπί τινος πέτρας, ἐνῷ ἡ σύζυγός του διηυθέτει βρόχον ἐκ τριῶν συρμάτων ἐξ ὀρειχάλκου, μαλθακῶν καὶ εὐκάμπτων ὡς ἡ μέταξα.

— Ἀφοῦ πιάνει ἐλάφι, εἶπεν ἡ Ἀμώνη, εἰμπορεῖ νὰ πιάσῃ καὶ ἄνθρωπο. Πολὺ μᾶς ἔβλαψε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Θὰ ἦναι κρῖμα νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ χαρῇ τὰ χρήματα 'ποῦ κρύβει. Πόσα νομίζεις πῶς εἶναι;

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπεν ὁ Σίμων μετ' ἀδιαφορίας.

— Σούτ!

— Κρότος ἠκούετο μακρόθεν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἅμαξα διηυθύνετο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἐξηπλώθησαν ἀμφότεροι χαμαί, ὁ μὲν δεξιόθεν, ἡ δὲ ἀριστερόθεν τῆς ὀπῆς τῆς κρύπτης.

Ὁ λαθροθήρας ἐκράτει ἀνοικτὸν τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἰσχυρόν, ὀξὺ καὶ τέμνον μαχαίριον.

Ἡ Ἀμώνη ἐκράτει τὴν στραγγάλην διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς χειρός.

— Ἄκουσε, εἶπε τῷ Σίμωνι, ἂν κλείσῃ τὴν τρύπα, σημαίνει πῶς ἐτελείωσε τὴν δουλειά του καὶ δὲν θὰ ξαναλθῇ. Ἂν δὲν τὴν κλείσῃ, θὰ 'πῇ πῶς ἔχει καὶ ἄλλους δρόμους νὰ κάμῃ.

— Καλά.

Ὁ κρότος, ὃν ἤκουσαν δὲν ἦτο ἁμάξης ἀλλὰ χειραμάξης, ἣν ὁ φύλαξ ὤθει πρὸ αὐτοῦ δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν μυωδῶν αὐτοῦ βραχιόνων.

Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἤθελε κατορθώσει νὰ μεταφέρῃ ἐπὶ τῶν ὤμων ὅλον ἐκεῖνον τὸν

ὄγκον καὶ θὰ ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ βάρους πρὶν ἢ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπόν του.

Ἐπρομηθεύθη λοιπὸν τὴν χειράμαξαν ἐκείνην, ὅπερ δὲν ἦτο δύσκολον, ἐφόρτωσεν ἐν αὐτῇ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ θησαυροῦ, μεθ' ὃ ἔκλεισε τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ κατόπιν τὴν ἐπὶ τοῦ περιβόλου θύραν τοῦ ὑπογείου καὶ ἐζεύχθη εἰς τὴν χειράμαξαν.

Ἀλλὰ καὶ οὕτω δὲν ἦν ἧττον δυσχερὲς νὰ φθάσῃ ταχύτερον.

Ἡ χειράμαξα ἦτο βαρεῖα, ἡ δὲ ὁδὸς πετρώδης καὶ ἀνωφερής.

Διὰ τοῦτο ὁ Λαβρὰνς ἔτι μᾶλλον ἤσθμαινεν ἢ κατὰ τὰ ἄλλα αὐτοῦ ταξείδια ὅτε ἀφίκετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου.

— Οὔφ! εἶπε καταπίπτων ἐπί τινος λίθου κεκμηκὼς καὶ μεμολωπισμένας ἔχων τὰς χεῖρας, ἐτελείωσε.

Ἦτο ἡ ἀπόφασίς του, ἣν προέφερε.

Δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἐγερθῇ.

Ἠσθάνθη περὶ τὸν λαιμὸν ὡς ἰσχυρὸν ράπισμα καὶ ἀνετράπη ρέγχων.

Ἡ Ἀμώνη τῷ εἶχε ρίψει τὸν βρόχον της περὶ τὸν λαιμόν.

Συγχρόνως ὁ Σίμων ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ τὸν ἠπείλει διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του.

Ἡ σελήνη πλησιάζουσα νὰ δύσῃ ἐφώτιζε τὴν ἀγρίαν ἐκείνην σκηνὴν διὰ τοῦ ὠχροῦ φωτός της.

Ὁ Λαβρὰνς ἦτο ἡρακλείου δυνάμεως, ἀλλὰ ὁ τρόμος τὸν παρέλυε.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ ποῖον εἶδος κινδύνου ἐνέσκυψεν ἐπ' αὐτοῦ τόσον ἀπροόπτως, καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἔπληττεν αὐτόν.

— Χάριν! ἐκραύγασεν.

— Σῶπα κακοῦργε! εἶπεν ὁ λαθροθήρας, ἢ σὲ ξεκοιλιάζω.

— Ὁ Σίμων, εἶπεν ὁ φύλαξ.

— Ναί, ἐγώ. Σὲ παρεμόνευα λῃστή! μᾶς ἐκατάτρεξες ἀρκετὰ 'σὰν ἄγρια θηρία· ὅσο 'μπόρεσες μᾶς ἔβλαψες, μὲ ἔρριξες εἰς τὴν φυλακή. Ἀλλὰ σὲ κρατοῦμαι τώρα. Σ' ἔπιασα 'σὰν τὸ λαγὼ καὶ δὲν θὰ σ' ἀφίσω. Τὸ σχοινὶ εἶναι γερό· δὲν θὰ μᾶς φύγῃς! Ποῦ τὸ ἠύρες αὐτὸ τὸ χρυσάφι, ποῦ χώνεις εἰς τὴν τρύπα; τὸ ἔκλεψες; δὲν τρέχει κανεὶς τὴν νύκτα εἰς τὰ δάση, ὅταν ἡ συνείδησίς του εἶναι ἥσυχη. Πὲς τὴν ἀλήθεια.

Ὁ φύλαξ καθησύχασεν ἀκούων τὸν Σίμωνα.

Ἐσκέπτετο, ὅτι ἴσως ἠδύναντο νὰ συνδιαλεχθῶσιν.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀπόλυσέ με 'λίγο, εἶπε, καὶ ἔπειτα 'μιλοῦμε.

— Διὰ νὰ μᾶς φύγῃς!

— Μπορεῖ νὰ σᾶς πλουτίσω, νὰ σᾶς δώσω ὅ,τι ζητήσετε.

— Ὁμολογεῖς ὅτι ἔκλεψες τὸν ἀφέντη σου;

— Ἀπέθανε.

— Τὸν 'σκότωσες.

— Ὄχι, τὸ ὁρκίζομαι· ὁ μαρκήσιος ἀπέθανε· κανεὶς δὲν τὸ 'ξέρει· τὰ χρήματα λοιπὸν αὐτὰ ἐκεῖνος μόνος καὶ ἐγὼ τὰ 'γνωρίζαμε. Βλέπεις καλὰ ὅτι μᾶς ἀνήκουν· πάρε τὰ μισά, ἂς τὰ μοιρασθοῦμε.

— Ἀφοῦ 'μποροῦμε νὰ τἄχουμε ὅλα ἐγρύλλισεν ἡ γυνή· μὴ σὲ γελάει, Σίμων.

— Τί θὰ τὰ κάμετε;

— Καὶ σὺ τί θὰ τὰ κάμῃς;

— Ἔ καλά! πάρτε τὰ χρήματα καὶ ἀφῆστέ με.

— Ἄθλιε, κλέφτη, εἶπεν ὁ Σίμων ἐμψυχούμενος, ἔχω ἐγὼ ἀνάγκην ἀπὸ τὰ ἁρπαγμένα λεπτά σου; δὲν τὰ θέλω.

— Τί λοιπὸν θέλεις;

— Τὴ ζωή σου! θ' ἀποθάνῃς, ἐγὼ δὲν κλέβω, ἐκδικοῦμαι!

— Καλὰ τοῦ τὰ λέγεις, Σίμων, εἶπεν ἡ γυνή.

Ὁ Λαβρὰνς ἐνόμιζεν ὅτι ἀπέθνησκεν. Ὑπῆρχεν ἐν τῇ φωνῇ τῆς Ἀμώνης, εἰς τὴν ἀπειλητικὴν αὐτῆς ὄψιν, εἰς τὴν στάσιν της ὅλην, ψυχρὰ καὶ ἀκαταβλητος λύσσα.

Δι' ὑπερανθρώπου δυνάμεως ἀνηγέρθη διὰ μιᾶς καὶ διὰ τῶν σιδηρῶν δακτύλων του ἥρπασεν ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὸν λαθροθήρα.

Ἀλλ' ὁ βρόχος ἐκρατεῖτο καλῶς.

Ἡ Σιμώνη ἐκρεμάσθη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βρόχου καὶ ἔσυρεν αὐτὸν δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς της, ἀφίνουσα πραγματικὸν βρυχηθμόν.

Δὲν ἦτο γυνή, ἦτο μαινάς.

— Σκότωσέ τον! σκότωσέ τον! ἐκραύγαζεν.

Τὸ σχοινίον ἔκοψε τὰς σάρκας καὶ ἀπέπνιξε τὸν φύλακα, ὅστις ἠγωνία.

Ὁ Λαβρὰνς ἀφῆκεν ἔσχατον γογγυσμὸν καὶ ἐξηπλώθη ὕπτιος.

Ἡ Ἀμώνη ριφθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀπέπνιξε μεθύουσα ἐξ ὀργῆς, παραφερομένη ἐκ τοῦ μίσους. Ὁ ἄθλιος ἐρόγχασεν ἐπὶ ἓν λεπτόν, ἐβύθισε τοὺς ὄνυχας εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀγωνιῶν ἐν ὑστάτῳ σπασμῷ ἐξέπνευσεν.

Ὁ Σίμων ἤνοιξε τὸν χιτῶνά του διὰ νὰ δροσίσῃ τὸ στῆθος εἰς τὸν παγετώδη τῆς ἑσπέρας ἄνεμον.

Ὁ ἱδρὼς ἔρρεεν ἐκ τοῦ σώματός του.

Ἔκλεισε τὸ ἐγχειρίδιον αὐτοῦ, οὗ δὲν ἐχρήσατο.

Ἡ Ἀμώνη κύπτουσα ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ φύλακος τὸ ἐθεώρει ἐν θριάμβῳ.

— Ἄϊντε! δὲν θὰ μᾶς καταγγείλῃς πειὰ εἰς τὸν καλό σου ἀφέντη, ποῦ τοῦ κλέβεις τὰ ἑκατομμύρια.

— Ἐπληρώθη, εἶπε λακωνικῶς ὁ πεταλωτής· ἂς φροντίσωμε διὰ τ' ἄλλα.

Ἡ σελήνη εἶχε δύσει· ἦτο περίπου ἡ δευτέρα ὥρα τῆς πρωίας.

Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τοῦ ἀθλίου Λαβράνς, ἐκένωσαν τοὺς σεσωρευμένους σάκκους ἐπὶ τῆς χειραμάξης καὶ ἐπρόσθεσαν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν εἰς τὸν σωρὸν τοῦ σπηλαίου.

— Πόσα νὰ ζυγίζουν; εἶπεν ἡ Ἀμώνη, παρατηροῦσα τὸν σωρὸν τοῦ χρυσοῦ, ὅστις ἔλαμπεν εἰς τὸ βάθος τῆς κρύπτης ἐκείνης.

— Δὲν εἰξεύρω. Ἑξακόσιαις ἢ ἑπτακόσιαις λίτραις ἴσως.

Ἦτο δύσκολον εἰς αὐτοὺς νὰ ὑπολογίσωσιν.

Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ μαρκησίου περιεῖχε πλέον τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων εἰς χρυσόν.

Ἦτο ἐντελῶς κενόν.

Μόλις θὰ εὕρισκέ τις ἐν αὐτῷ λουδοβίκειά τινα, λησμονηθέντα ὑπὸ τοῦ Λαβρὰνς ἐν τῇ ταραχῇ καὶ τῇ βίᾳ του.

Ἀλλ' ὁ Σίμων ἠδιαφόρει διὰ τὰς λεπτομερείας ταύτας.

— Τί μᾶς μέλλει, ἀπήντησεν, ἀφοῦ αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν εἶναι 'δικά μας.

— Μάλιστα, ἀντεῖπεν ἡ Σιμώνη, ἀφοῦ μόνο ἐμεῖς εἰξεύρωμε ποῦ εἶναι.

Ὁ Σίμων δὲν ἔχανε τὸν καιρόν του, δὲν ἦτο ἄπληστος.

Ἐκάλυψε τὸν ὑπερμεγέθη σωρὸν διὰ χώματος καὶ ἄμμου καὶ ἐξήλειψε τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς των.

Ἔπειτα, τῇ συνεργείᾳ τῆς συζύγου του, διότι μόνος δὲν ἠδύνατο, ἐπανέθεσε τὸν λίθον εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν.

Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποπτευθῇ τις, ὅτι συνήφθη πάλη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ὅτι δρᾶμα ἄγριον ἀληθῶς συνετελέσθη πρὸ μικροῦ.

Τὸ ἀποσκληρυνθὲν ἔδαφος δὲν διετήρησεν οὐδὲν ἴχνος, μόνον βάτοι τινὲς τεθραυσμένοι ἠδύναντο νὰ ἐγείρωσιν ὑποψίας, ἀλλὰ καὶ ἡ διάβασις ἐλάφου ἢ ἀγριοχοίρου δύναται νὰ φέρουν τόσην θραῦσιν· ἄλλως τε σπανίως ἐφαίνετο ἄνθρωπος εἰς τὰ ἄγρια ἐκεῖνα μέρη.

— Καὶ τὸν κατηραμένον αὐτὸν τί θὰ τὸν κάμωμεν; ἠρώτησεν ὁ Σίμων.

— Τὰ θηρία τὸν πέρνουν ἐπάνω τους, εἶπεν ἡ Σιμώνη, ἂς τὸν πᾶμε μακρυά.

— Ποῦ λοιπόν;

— Ἀκολούθησέ με.

Καὶ ἔσυρε τὸ πτῶμα ἐκ τῶν ποδῶν, τὸ ἐφόρτωσεν ἐπὶ τῆς χειραμάξης, ἣν ἔσυρεν αὐτὴ ἡ ἰδία.

— Σὺ δὲν ἔχεις δύναμι, εἶπεν εἰς τὸν πεταλωτήν, ἔλα καὶ τέντωσε τ' αὐτιά σου.

Ὤδευσαν τότε ἐπὶ μίαν λεύγαν διὰ τοῦ δάσους, ἱστάμενοι συχνὰ πότε μὲν ἵνα ἀναπαυθῶσι καὶ ἄλλοτε ἀκροώμενοι τοὺς παραδόξους θορύβους τῶν ἀγριοχοίρων, θραυόντων τοὺς βάτους, ἢ τῶν ἐλάφων καὶ λαγῳῶν φευγόντων ἐν τῷ σκότει.

Οὐδένα συνήντησαν.

Ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησαν ἐν μέσῳ ἀρτίως ξυλευθέντος μέρους, ἀρκούντως ὑψηλοῦ, πυκνοῦ καὶ σχεδὸν τόσον ἀδιαβάτου, ὅσον τὰ βάθη τῶν παρθένων δασῶν.

— Δὲν θὰ ξυλευθοῦν ἐδῶ παρὰ μετὰ ὀκτὼ χρόνια, εἶπεν ὁ Σίμων.

— Καὶ πρὶν περάσουν ὀκτὼ ἡμέραι θὰ τοῦ ἀσπρίσουν τὰ κόκκαλα, προσέθηκεν ἡ Σιμώνη.

Χάσματα, ὁπαὶ χαίνουσαι, ὡς φρέατα, ἠνοίγοντο ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐν μέσῳ τοῦ δάσους.

Ἦσαν ἀρχαῖοι λάκκοι μεταλλορυχείου.

Ὁ πεταλωτὴς ἔρριψεν ἐκεῖ τὸ πτῶμα καὶ τὴν χειράμαξαν.

Ὅτε διὰ μακρᾶς περιστροφῆς ἐντὸς τοῦ δάσους, ὅπως κάμνουσιν οἱ ἀγριόχοι-

ροι, ὁ Σίμων καὶ ἡ Ἀμώνη, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, μακρὰ ἐρυθρὰ ταινία αἱματόχρους διεγράφετο πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ὁρίζοντος.

Ὁ πεταλωτὴς ἐστράφη εἰκοσάκις ἐνῷ ἐβάδιζεν. Ἐνόμιζεν, ὅτι ἤκουεν ἀνθρώπινον βῆμα ὄπισθεν αὐτοῦ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσπόγγιζε τὸ μέτωπόν του, ἐκ τοῦ ὁποίου ρανίδες ἱδρῶτος ἔρρευν, καίτοι ὁ βορρᾶς ἔπνεε καὶ ὁ πάγος ἐσκλήρυνε τὰ ξηρὰ χόρτα.

Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὠρθοῦντο, οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο.

— Βλέπεις, εἶπεν εἰς τὴν Ἀμώνην, αὐτὸς ὁ σκοτωμένος δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀπὸ κοντά.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην του, ἔκλεισεν ἀποτόμως τὴν θύραν, ὡς εἰ κατεδιώκετο ὑπὸ φαντάσματός τινος. Ἡ ἡμέρα ἤργει ἀκόμη νὰ φανῇ καὶ οὐδεὶς τοὺς ἀπήντησε.

Τὴν νύκτα ἐκείνην αὐτοὶ μόνοι καὶ ὁ φύλαξ διῆλθον τοῦ δάσους.

ΚΔ΄

Παρερχόμεθα τὰ ἀσήμαντα ἄλλως συμβάντα, ἅτινα παρηκολούθησαν τὸν τριπλοῦν θάνατον τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί, τοῦ πιστοῦ Διονυσίου καὶ τοῦ Λαβράνς.

Τὴν ἐπαύριον μέχρι τῆς ἑνδεκάτης οὐδεὶς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς σιωπῆς, ἥτις ἐβασίλευεν εἰς τὴν πτέρυγα, τὴν ὑπὸ τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναὶ κατοικουμένην.

Οὔτε αὐτὸς οὔτε, ὁ Διονύσιος ἐφάνησαν, ἀλλ' οἱ δύο γέροντες σπανίως ἐφαίνοντο πρὸ τοῦ προγεύματος.

Τὴν μεσημβρίαν ὁ μάγειρος ἔκρουσε πάσῃ δυνάμει τὸν κώδωνα, τὸν τοποθετημένον ἐπὶ τοῦ γείσου τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου του, διὰ νὰ καλέσῃ τὸν κύριόν του εἰς τὸ γεῦμα.

Οὐδεὶς ἐκινήθη.

Ἐσήμανεν ἐκ δευτέρου.

Ἀλλ' οὐδεμία καὶ πάλιν ἀπάντησις.

Ἀπορῶν τί νὰ πράξῃ, ἀπέστειλεν ἕνα παραμάγειρον ἵνα ἴδῃ εἰς τὸ οἴκημα τοῦ μαρκησίου.

Ἡ θύρα του δὲν ἦτο κεκλεισμένη διὰ κλειδός.

Ὁ παραμάγειρος, ἀφοῦ ἐκτύπησε, παρετήρησε δειλῶς εἰς τὸν πρόδομον τῆς αἰθούσης, ἔπειτα, ἐνθαρρυνόμενος βαθμηδόν, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν αἴθουσαν, ἥτις προηγεῖτο τοῦ κοιτῶνος.

Ἐκεῖ, ὡς ἐνθυμούμεθα, ὁ Λαβράνς εἶχεν ἐναποθέσει τὸ σῶμα τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ θύματός του Διονυσίου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μαρκησίου ὡς καὶ οἱ τοῦ θαλαμηπόλου του, ὑπερμέτρως ἀνοικτοί, ἠτένιζον τὸν παραμάγειρον διὰ τῶν λευκῶν ὀφθαλμῶν των.

Ὁ παραμάγειρος ἔρριψεν ὀξεῖαν κραυγὴν καὶ ἔφυγε κατατρομασμένος.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐρρίφθη ἐπὶ ἕδρας, προφέρων λέξεις ἀσυναρτήτους.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν, ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ, παχύσαρκος ἀνὴρ μὲ κοιλίαν ὑπέρμετρον.

Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μάθῃ τι παρὰ τοῦ παραμαγείρου, ἀνέβη ὁ ἴδιος εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα μετὰ τοῦ Λουκᾶ Φαρζεάς, ὅστις κατὰ τύχην εὑρίσκετο ἐκεῖ, διὰ νὰ μάθῃ περὶ τοῦ Λαβράνς, ὃν ἀπὸ τῆς πρωΐας δὲν εἶχεν ἰδεῖ.

Καὶ δὲν τοὺς ἐτρόμαξε μέν, ὡς τὸν παραμάγειρον, τὸ θέαμα, ὅπερ εἶδον, ἀλλὰ τοῖς ἐφάνη παράδοξον.

Τὸ ν' ἀποθάνῃ ὁ μαρκήσιος ἦτο φυσικόν· ὅταν πρόκηται περὶ γέροντος ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν πρέπει νὰ περιμένῃ τις τὴν τελικὴν ταύτην καταστροφήν. Ἀλλὰ ἡ σύμπτωσις τῶν δύο τούτων θανάτων, ἦτο παράδοξος.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσιν.

Ἡ ἐπιστήμη θεραπεύει ἐνίοτε τοὺς ἀσθενεῖς, ἀλλ' οὐδέποτε ἀνασταίνει τοὺς νεκρούς.

Ὁ Διονύσιος καὶ ὁ κύριός του ἦσαν νεκροί· δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία.

Ὁ μάγειρος καὶ οἱ λοιποὶ ὑπηρέται, οἵτινες ἔδραμον, ἐβεβαιώθησαν περὶ τούτου καὶ ἐσκέφθησαν ὀρθῶς, ὅτι τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ καλέσωσι τὴν ἀρχὴν καὶ νὰ ἀφήσωσι τὰ πράγματα εἰς ἣν κατάστασιν εὑρέθησαν.

Ταχυδρόμος ἐστάλη ἐσπευσμένως εἰς Σατὼ-Σινόν.

Ἀλλ' ἓξ λεῦγαι δὲν διανύονται ἐντὸς λεπτοῦ καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν κινεῖται εὐκόλως ἄνευ ἀναβολῶν καὶ προετοιμασίας.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ ἐπισήμων ὑποκειμένων, ὁ εἰσαγγελεύς, ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ γραμματεύς, συνωδευόμενοι ὑπὸ ἰατροῦ καὶ χωροφυλάκων, ἀφίκοντο εἰς Σεβὰν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ νέα ἀνεφάνη περιπλοκή.

Ὁ Λουκὰς Φαρζεὰς καὶ οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ, μετέβησαν ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἔκρουσαν τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ Λαβράνς, κειμένης ἐν περιβόλῳ, ἐπὶ τῆς κλιτύος ὄρους, ἐν μέσῳ δένδρων.

Ἐντὸς αὐτῆς οὐδεὶς ἐφαίνετο δίδων σημεῖον ζωῆς. Ἡ θύρα δὲν ἠνοίγετο.

Διαταγῇ τῶν δικαστῶν ἐθραύσθη.

Ἡ κλίνη ἦτο ἄθικτος, τὰ πάντα δὲ εὑρίσκοντο ἐν τάξει. Αἱ καραβίναι τοῦ φύλακος ἠστραπτον εἰς τὴν θέσιν των, ἐπὶ τοῦ καταπετάσματος τῆς ἑστίας.

Ἀλλ' ὁ Λαβράνς δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ὁ δικαστὴς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς συνεσκέφθησαν.

Ἡ ὑπόθεσις ἐλάμβανε ὄψιν ἐγκλήματος, καὶ ὁ ἰατρός, χωρὶς οὐδὲν νὰ διαβεβαιώσῃ, ἐπίστευεν ὅτι περὶ βιαίου θανάτου τοῦ θαλαμηπόλου πρόκειται.

Πράγματι, τὸ κρανίον τοῦ γέροντος, ἔφερε μὲν τὰ ἴχνη τῆς φοβερᾶς πυγμῆς, ἀλλ' αἱ κακώσεις ἐκεῖναι ἠδύναντο νὰ προέλθωσι καὶ ἐκ τῆς πτώσεως, καθ' ἣν στιγμὴν ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἦσαν σκοτεινὰ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἡ κλοπὴ ἦτο τὸ ἐλατήριον τοῦ ἐγκλήματος.

Τιμαλφῆ μεγίστης ἀξίας ἦσαν ἐρριμμένα ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ μαρκησίου καὶ στῆλαι λουδοβικείων ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν παντὸς εἰσερχομένου ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Καὶ ἐξωτερικῶς τοὐλάχιστον τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτον ἄθικτον.

Ὁ κ. δὲ Τανναὶ ἠγάπα νὰ βλέπῃ πάντοτε ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του χρυσόν. Ἦτο ἡδονή, ἀπόλαυσις ἀπαράβλητος διὰ τὴν φιλαργυρίαν του· καὶ δὲν εἶχον μετατοπίσῃ οὐδὲ τῶν στηλῶν ἐκείνων τοῦ χρυσοῦ, οὐδὲ ἀποφυλλίσῃ τὰ δέματα τῶν χαρτονομισμάτων, τῶν εὑρισκομένων ὑπὸ τὰ ἐξ ὀρειχάλκου ἀγάλματα· ἢ ὑπὸ τὰ μαρμάρινα ἀγγεῖα.

Ὑπῆρχεν ἐκεῖ δωδεκὰς χιλιάδων φράγκων, καὶ ὁ κλέπτης ἤθελε κλέψῃ αὐτά.

Καὶ ἂν ὁ Λαβράνς ἀνευρίσκετο, οἱ δύο οὗτοι νεκροὶ δὲν θὰ διήγειρον τὴν ἐλαχίστην κατ' αὐτοῦ ὑπόνοιαν, καὶ τὸ σχέδιόν του θὰ ἦτο ἐπιτυχῶς σχεδιασμένον.

Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ποῦ ἦτο ; Πῶς ἐξηφανίσθη ; καὶ διατί ;

Ἀνακριτὴς τῆς περιφερείας ἦτο ἄνθρωπος τεσσαρακοντούτης περίπου, ἰσχνός, κατατρυχόμενος ὑπὸ φιλοδοξίας, βλέπων παντοῦ ἐγκληματίας καὶ ἀναπτύσσων εἰς πᾶσαν περίστασιν ὑπέρμετρον ζῆλον.

Ἐξήτασε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ὑπηρέτας τοῦ πύργου, τοὺς φύλακας· ὑπέβαλεν αὐτοῖς ἐρωτήσεις πολλάς, εἰς ἃς ἐκεῖνοι ἀπήντων κατὰ βούλησιν.

Ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἐβράδυνε νὰ μάθῃ, ὅτι ὁ Λαβράνς ἦτο ὡς πολλοὶ ἄλλοι ταχὺς τοὺς πόδας, ἰσχυροῦ σώματος, πίνων πολύ, ἔχων καλοὺς ὀφθαλμούς, ἀρκετὰ μεγάλην γλῶσσαν, ἰσχυρὰν ὑγείαν καὶ φύσιν ἀγέρωχον καὶ ἀπότομον.

Ἦτο πιστὸς ἄλλως τε εἰς τὰ καθήκοντά του καὶ ἀπελάμβανε τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κυρίου του.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν :

— Εἶχεν ἐχθρούς ;

Οἱ φύλακες ἠτένισαν ἀλλήλους.

— Τοὺς λαθροθήρας, ἐπὶ παραδείγματι ;

Οὐδεὶς ἀνέλαβε τὴν εὐθύνην νὰ κατηγορήσῃ τινά, ἐν τούτοις πάντες ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἐσκέφθησαν Σίμωνα τὸν νυκτοβάτην καὶ τὴν Ἀμώνην.

Ὁ ἀνακριτὴς ἦτο ἐπίμων.

Ἐνεθυμήθη τὰς ἐπανειλημμένας καταδίκας τοῦ πεταλωτοῦ.

Ἦτο ἔνδειξις τοῦτο.

Ἐπίστευσεν ὅτι πρόκειται περὶ διασήμου τινὸς δίκης, ἐπισυρούσης τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, καὶ ἥτις θὰ τῷ παρεῖχε τὴν ταχεῖαν προαγωγὴν ἣν ὀνειροπόλει.

Προσωρινῶς συγκατετέθη νὰ ἐνταφιασθῶσιν οἱ δύο νεκροί, συνέταξε πρακτικὸν σκοτεινόν, ὅπως ἦτο καὶ ἡ ὑπόθεσις, ἡτοίμασε γνωστοποίησιν διὰ τὸν κληρονόμον τοῦ μαρκησίου, ἣν ἀπέστειλεν ἀμέσως, κολακευτικὴν εἰς τὸ ἄκρον, ὅπως ἐπισύρῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου, κατασταθέντος ἀρχηγοῦ τῆς πλου-

σιοτάτης οἰκογενείας τῶν Τανναὶ καὶ διηυθύνθη ἔπειτα εἰς τὸ χωρίον Σεβὰν μετὰ τῆς ἀκολουθίας του.

Εἶχε τὸν σκοπόν του.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι τῆς δικαιοσύνης ἀπῆλθον τοῦ πύργου, ὁ μάγειρος, ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Λουκᾶν Φαρζεὰς καθήμενον παρὰ τὴν ἑστίαν, εἶπεν αὐτῷ:

— Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶμαι εἰσαγγελεύς, ἀλλὰ τὸ βλέπω καθαρά. Ὁ Λαβρὰνς ἦτο κουτοπόνηρος· ἐγνώριζε τὰ πλούτη τοῦ ἀφέντη. Ὅταν ὁ κακόμοιρος ἐξεψύχησεν ἦτον ἐκεῖ. Τὸν εἶδα ποὺ μιλοῦσε μὲ τὸν μαρκήσιο. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνο, θὰ 'πῆρε τὸ κλειδί, θ' ἄδειασε τὴν κάσσα καὶ θὰ τόστριψε μὲ τὸν παρᾶ. Δὲν τὸν ἐχώνευα αὐτὸν τὸν κατεργάρη. Ἐκολάκευε τὸν ἀφέντη καὶ ἀπόπερνε τοὺς ἄλλους.

Ὁ Φαρζεὰς οὐδὲν ἀπήντησε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Σολάνζης, ἦτο σιωπηλός, κατηφὴς ὡς ὁ οἶκός του, ὁ ἄλλοτε τόσον εὔθυμος καὶ τόσον ἀνθηρὸς καὶ τὸν ὁποῖον ἤδη ἠμέλει. Οἱ σύζυγοι τοῦ Ἐλάφων-Περάματος ἠγαπῶντο πάντοτε, ἀλλὰ μόλις ὡμίλουν μεταξύ των. Ὁ Λουκᾶς ἀπεγοητεύθη τῆς ζωῆς καὶ περιωρίζετο νὰ ἐκτελῇ τὴν ὑπηρεσίαν του μετὰ στρατιωτικῆς ἀκριβείας.

Ὡς πρὸς τὴν Καταλίναν, αὕτη ἔζη, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῷ οἴκῳ, κατεχομένη ὑπὸ μιᾶς μόνον σκέψεως, τὴν ὁποίαν τὰ βλοσυρὰ βλέμματά της προέδιδον, ὅταν ἠτένιζον εἰς τὸν πύργον.

Ὁ φύλαξ ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἔλαβεν ἐπ' ὤμου τὴν καραβίναν του καὶ ἀπῆλθε χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ.

— Ὁ φτωχός, σὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζῃς μόνον νὰ τὸν βλέπῃς, εἶπεν ὁ μάγειρος.

— Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ ἔφυγεν ἡ κόρη του, παρετήρησεν ἱππικόμος τις. Αὐτὸ τοῦ γύρισε τὸ μυαλό.

— Ἕνα πλάσμα τόσο εὐγενικό!

— Ἦτουν πολὺ ὡραία, καὶ δὲν θὰ καθότουν νὰ μουχλιάζῃ ἐδῶ.

— Θὰ ἔκλαια τὸν προκομμένο ποὺ τὴν πῆρε, ἐπανέλαβεν ὁ μάγειρος, ἐὰν ὁ Φαρζεὰς τὸν ἐπερίμενε σὲ καμιὰ γωνιὰ μὲ τὸ τουφέκι του.

— Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ χειρότερος.

— Ποῖος ἄλλος λοιπόν;

— Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ. Λέγουν πῶς οὔτε τρώγει, οὔτε πίνει· σοῦ κάνει λύπη.

— Παιδιά μου, εἶπεν ὁ γέρω Βροδέν, σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴν παραμιλᾶτε, δι' αὐτὴν τὴν μικρὴ Σολάνζη ἐδῶ μέσα.

— Διατί;

— Πρὸ πάντων ὕστερα ἀπὸ κάμποσαις ἡμέραις, ὅταν θὰ εἶναι ἐδῶ ὁ μαρκήσιος μὲ τὸν πιστό του τὸν Σερβές. Διότι, νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ μεταξύ μας, νομίζω πῶς αὐτοὶ εἶναι 'μπερδευμένοι στὴ δουλειά. Σᾶς εἰδοποίησα· τ' ἄλλα τὰ 'ξέρετε.

— Καλά, εἶπεν ὁ μάγειρος, θὰ περιορίσωμε τὴν γλῶσσά μας, γέρω πονηρέ!

Ὁ δικαστής, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ οἱ ἀκόλουθοι αὐτῶν ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀπέναντι τοῦ σιδηρουργείου.

Ὑποτρέμον φῶς ἐφώτιζε τὴν καλύβην.

Ὁ χωροφύλαξ, ὅστις ἵππευε παρὰ τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, ἐσταμάτησε τὸν ἁμαξηλάτην καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐκεῖ εἶναι.

Καὶ προηγούμενος τῶν δικαστῶν, οἵτινες ἔβαινον ἀμηχανοῦντες διὰ τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν σχίνων, ἔκρουσε τὴν θύραν.

— Ἀνοίξατε, διέταξεν.

Φωνὴ βραγχνὴ ἀπήντησεν ἔσωθεν.

— Ἀμέσως!

Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Ἀμώνης.

— Τί διάκρισις! νὰ ταράζουν τὸν κόσμο τέτοια ὥρα, ἐγρύλλισεν, ὑψοῦσα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς της κηρίον προσηρμοσμένον εἰς φιάλην.

— Χωροφύλακες! ἐφώνησεν ἰδοῦσα τὴν στολήν των. Τί θέλουν; νὰ μᾶς φυλακίσουν!

Ὁ δικαστὴς ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε σοβαρῶς:

— Ἐρχόμεθα νὰ σᾶς ἐξετάσωμεν.

— Σὲ τί ἀπάνω; Θεέ μου!

Ὁ εἰσαγγελεύς, ὅστις ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὸν Σίμωνα καὶ τὴν Ἀμώνην, διότι ἠγόραζε κυνήγιον παρ' αὐτῶν, ἔνευσε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥτις παρεμέρισε ταπεινῶς.

— Ἐμβᾶτε λοιπόν, καλοί μου κύριοι, εἶπεν.

— Ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός σου; ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

— Ἀλλοίμονον! στὸ κρεββάτι του μισοπεθαμένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια ποὺ 'πῆρε στὴ φυλακή σας.

— Ἄ! εἶναι ἀσθενής; εἶπε μετὰ δυσπιστίας ὁ δικαστής.

— Μόλις στέκεται στὰ ποδάρια του, δὲν βγαίνει καθόλου, παρὰ γιὰ νὰ κάνῃ δυὸ βήματα νὰ πάρῃ ἀγέρα, ὅλος ὁ κόσμος θὰ σᾶς τὸ εἰπῇ εἰς τὸ χωριό.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ, μὲ ἐβεβαίωσαν περὶ τούτου οἱ Τρεμόρ.

— Οἱ φιλάνθρωποι γείτονές μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς διατηροῦν εἰς τὴν δυστυχία μας.

Ἐφαίνετο μᾶλλον περίεργος νὰ μάθῃ τί ἔφερεν ὅλους ἐκείνους τοὺς κυρίους ἐν τῷ σιδηρουργείῳ, ἢ ἔντρομος διὰ τὴν παρουσίαν τῶν δικαστῶν.

Ὁ Σίμων δὲν ὡμίλει ποσῶς, ἀλλ' ἔμενεν ἀκίνητος ἐν τῇ κλίνῃ του, καταβεβλημένος ἐκ τοῦ πυρετοῦ.

Ὁ ἰατρὸς ἐψηλάφισε τὸν σφυγμόν του, ὃν εὗρε λίαν τεταραγμένον· καὶ ἦτο τῷ ὄντι, διότι ὁ πεταλωτὴς ἐταράχθη πολὺ περισσότερον τῆς συζύγου του.

— Ὁ ταλαίπωρος δὲν θὰ ζήσῃ πολύ, εἶπεν εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

— Συνέβησαν δυστυχήματα εἰς Σεβάν, εἶπεν ὁ δικαστὴς μετ' ἐμφάσεως.

— Εἰς τὸν πύργον; ἐφώνησεν ἡ Σιμώνη.

— Ὁ μαρκήσιος ἀπέθανε.

— Μπᾶ! δὲν χρησιμεύει λοιπὸν πλειὰ ὁ πλοῦτος σὲ τίποτα; εἶπεν αὐθαδῶς.

— Εὗρον τὸν θαλαμηπόλον του νεκρὸν πλησίον του.

— Τὸν κὺρ Διονύσι! ἦτον ἄνθρωπος γλυκὸς καὶ πολὺ τίμιος.

— Καὶ προσέτι εἰς τῶν φυλάκων ἐξηφανίσθη, ὁ Βικέντιος Λαβράνς.

— Ὦ! ὅσον δι' αὐτόν, εἶπεν ἡ Ἀμώνη, θὰ τὸν ξαναύρουν· μὴν ἀμφιβάλλετε, δικασταί μου. Εἶναι πονηρός.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πληροφορήσετε τί ἀπέγεινε;

— Δὲν μοῦ τὸν ἔδωσαν νὰ τὸν φυλάξω.

Ὁ λοχίας τοῦ ἱππικοῦ ἐξήταζε τὸ ὅπλον τοῦ Σίμωνος, χωνδροειδὲς ὅπλον ἐπιδιορθωμένον.

— Μὴ παίζῃς μ' αὐτό, ἀνέκραξεν ἡ Ἀμώνη, 'μπορεῖ νὰ πάρῃ φωτιὰ στὸ χέρι σου καὶ νὰ σὲ πληγώσῃ· εἶναι γεμάτο διὰ τὰ ζῶα ποὺ τριγυρίζουν τὸ σπῆτι, ἀλλὰ ἀπὸ πολὺ καιρὸ δὲν τὸ μεταχειριζόμεθα.

— Τί κάμνετε ἀπὸ τινων ἡμερῶν; ἐπανέλαβεν ὁ δικαστής.

— Ὅ,τι βλέπετε· περιποιοῦμαι τὸν Σίμωνα.

— Δὲν μνησικακεῖτε κατὰ τοῦ Λαβράνς;

Ἡ Ἀμώνη ἤνοιξε ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐφάνη εἰς ἄκρον ἐκπεπληγμένη.

— Καὶ γιατί, Χριστέ μου;

— Διότι σᾶς κατεδίωκε καὶ ἐνήργησε νὰ καταδικασθῆτε πολλάκις.

— Ἀφοῦ ἐπταίαμε;

Εἶχε τόσον ἀθῷον τὸ ἦθος, ὥστε ἱερεὺς θὰ τὴν μετελάμβανε τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἄνευ ἐξομολογήσεως!

Ὁ δικαστὴς ἠπατήθη. Ὁ εἰσαγγελεὺς διεσκέδαζε μὲ τὴν σκηνὴν ἐκείνην.

— Ἄ! καλέ μου ἄνθρωπε, ἐσκέπετο ἐκείνη, γελᾷ δέκα ὡς σέ.

Ἄλλως τε οὐδὲν ἐμαρτύρει, ὅτι ὁ Σίμων καὶ ἡ Ἀμώνη ἦσαν ἔνοχοι.

— Ὥστε οὐδὲν γνωρίζετε ἐκ τῶν ὅσων συνέβησαν; ἐπανέλαβεν ὁ δικαστής.

— Πῶς νὰ τὸ μάθωμεν; ὁ Λαβράνς δὲν ἐχάθη καὶ ἡσυχᾶστε. Ἐκτὸς ἂν ἔχῃ κανένα λόγον νὰ μὴν ξανάλθῃ, εἶπεν ἡ Σιμώνη, ὡς ὡμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν.

— Ποίαν ἀφορμήν;

— Δὲν μαντεύω· ἀλλ' ἂν ἤμουνα δικαστὴς θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω. Ὁ κύριος μαρκήσιος τὸν ἐμπιστεύετο, καὶ 'ξεύρετε ἐσώρευε πολλὰ χρήματα.

— Λέγεις, λοιπὸν ὅτι ὁ Λαβράνς, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του, ἠδύνατο ν' ἁρπάσῃ τὰ χρήματά του καὶ νὰ φύγῃ.

— Δὲν λέγω τίποτα, καλέ μου κύριε. Λέγω μόνον, ὅτι ἂν ἤμουν δικαστὴς θὰ ἐπροσπάθουν νὰ μάθω, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶναι δύσκολον, μὰ τὸν Θεόν.

— Ὡμίλησεν ἀρκετὰ καθαρῶς, παρετήρησεν ὁ εἰσαγγελεύς. Ἂς ἀναχωρήσωμεν! Εἶναι ἀργά. Θὰ σκεφθῶμεν καθ' ὁδόν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἄγνοι ὡς πρόβατα.

— Σὰν τὸ παιδὶ ποὺ βυζαίνει, δικασταί μου, εἶπεν ἡ Ἀμώνη μὲ τὸν φυσικώτερον τόνον· ὁ Σίμων δὲν θὰ ἔβλαπτε οὔτε πρόβατον.

Ἡ συνοδία ἀπῆλθε τῆς πενιχρᾶς καλύβης.

Ἡ Ἀμώνη ἔμεινεν εἰς τὸ παράθυρον

μέχρις ὅτου οὐδὲν ἠκούετο μακρόθεν.

Τότε ἐπανῆλθε παρὰ τῷ Σίμωνι :

— Βλάκες , εἶπεν. Ἂς γυρεύουν τὸν κακοῦργόν τους Λαβράνς. Κοιμᾶτε ἐκεῖνος σὲ ἕνα λάκκο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ τὸν βγάλουν. Ἐμεῖς κρατοῦμαι τὸν παρᾶ τοῦ μαρκησίου.

— Τί θὰ τὸν κάμωμε ! εἶπεν ὁ Σίμων φιλοσοφικῶς.

Οἱ δύο νεόπλουτοι ἦσαν ἐξηντλημένοι ἐκ τοῦ κόπου· ἡ ἄμαξα τῆς δικαιοσύνης δὲν εἶχε μακρυνθῇ· λεύγαν ἀπὸ τοῦ σιδηρουργείου, καὶ ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῆς ἀθλίας στρωμνῆς των, ἐν τελείᾳ λήθῃ τοῦ ἀχρήστου θησαυροῦ των.

Ἐν τῷ διπλῷ ἐγκλήματι τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ Λαβράνς,συνέβη ὅ,τι εἰς πολλούς.

Ἡ δικαιοσύνη ἀπεπλανήθη.

Μετὰ τὴν ἐνταφίασιν τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ Διονυσίου, ὁ κόμης Ὀλιβιέρος καταστὰς μαρκήσιος τοῦ Τανναὶ-Κουλάνζ, ἔκαμεν ὑπολογισμούς, οἵτινες τῷ ἀπέδειξαν, ὅτι σημαντικὴ ἀφαίρεσις ἐγένετο πρὸς ζημίαν του.

Ἀνίχνευσε πάσας τὰς γωνίας τοῦ πύργου τοῦ Σεβὰν καὶ ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλους, τὸ ὑπόγειον, ἔνθα ὁ φύλαξ ἐξετέλεσε τὴν δολοφονίαν τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἡ κλοπὴ κατέστη πασιφανής.

Ἔμενον ἀκόμη νομίσματά τινα χρυσᾶ ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ, τὸ ὁποῖον ἤνοιξαν διὰ διαρρήξεως.

Ἄλλα ἐκοιλίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁ θησαυρὸς ἀφῃρέθη ὑπὸ κακούργου,ἐπειγομένου νὰ τελειώσῃ.

Τὸ νὰ λυπηθῇ θὰ ἦτο μάταιον· ἡ μόνη διόρθωσις ἦτο νὰ συλληφθῇ ὁ Λαβράνς.

Ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Σατὼ-Σινόν· ἀπέστειλε τηλεγραφήματα εἰς πάσας τῆς ὑδρογείου τὰς γωνίας. Ἐδαπάνησεν ἄπειρα χρήματα καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἔμαθεν.

Ἀντὶ νὰ προαχθῇ, ἐπεπλήχθη ἐντόνως καὶ κατηγορήθη ἐπὶ ἀξιοσημειώτῳ ἀνικανότητι.

Ὁ μαρκήσιος παρηγορήθη διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἡ περιουσία του δὲν ἠλαττοῦτο ἐπαισθητῶς.

Ἐγκατέλειψε τὸ Σεβὰν καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ μέγαρόν του τῆς παρόδου Ματινιὸν μετὰ τῆς μαρκησίας.

Ἡ Ἑλένη ἀπώλεσε ταχέως τὸ ἐξωτερικὸν τῆς θαλλούσης νεότητος.

Κατέστη σοβαρωτέρα, κατηφής. Χροιὰ μελαγχολίας διεχύθη ἐπὶ τῶν χαρακτήρων αὐτῆς, τῶν τόσῳ ἡδέων. Ἐξάμηνος συζυγικὸς βίος τῇ παρέξε πεῖραν τοῦ βίου πικράν.

Πλασθεῖσα διὰ τὸν ἔρωτα,ἔβλεπεν ἑαυτὴν ἐγκαταλελειμμένην καὶ προδοθεῖσαν. Χωρὶς νὰ ἔχῃ ὡρισμένας ἐνδείξεις, ἐμάντευε τὰς ῥαδιουργίας, ὑφ' ὧν περιεκυκλοῦτο, καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζουσα τὰς λέξεις ἐκείνας , τὰς δηλούσας πάσης ἐλπίδος διάψευσιν : «τόσον ταχέως !»

Ἡ εἰκὼν τοῦ Ροβέρτου δὲ Σουβραὶ παρίστατο εἰς τὸ πνεῦμά της συνεχέστερον ἢ ὅσον ἤθελε. Μετὰ μεγίστης δὲ θλίψεως καὶ πικρίας ἀνεμιμνήσκετο τῆς εὐγενοῦς καὶ ὑπερηφάνου ἐκείνης ψυχῆς, ἥτις δι'αὐτὴν ἀπώλετο ἤδη.

Ὁ μαρκήσιος προσέφερεν εἰς τὸν Φαρζεὰς τὴν θέσιν τοῦ Λαβράνς. Ὁ φύλαξ ἠρνήθη καὶ ἠθέλησε νὰ μείνῃ εἰς Ἐλάφων Πέραμα.

Ἐκεῖ ἐσκέπτετο τὴν Σολάνζην· ἐκεῖ τὰ πάντα τῷ ὑπενθύμιζον τὴν θυγατέρα ἐκείνην, ἣν περιπαθῶς ἠγάπα, καὶ ὑπέθαλπε τὸ μῖσός του, τὸ καθ' ἑκάστην αὐξάνόμενον, καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἡ Κορσικανή, ἄκαμπτος ἐν τοῖς αἰσθήμασιν αὐτῆς, δὲν ἄφινε οὔτε νὰ ἐλαττωθῇ, οὔτε νὰ σβύσῃ.

Τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τῶν δύο γερόντων καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Λαβράνς, ὁ Φαρζεὰς καὶ ἡ Καταλίνα ἐκάθηντο πρὸ τῆς θύρας των, κατὰ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἑσπέρας.

Ὁ Ἰούνιος ἦτο περὶ τὸ τέλος του.

Αἱ κιγκλίδες ἠνεῴγησαν καὶ ἐφάνη ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ.

Ὁ δυστυχὴς εἶχε καταντήσει ἀγνώριστος.

— Ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω, ἐψέλλισε μὲ τὸ ὄμμα ἐσβεσμένον καὶ τὸ μέτωπον σύνοφρυ.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾷς, Ρωμαῖε ;

— Εἰς τὸ Παρίσι· ἀφίνω τὸ Πριερὲ διὰ κάμποσον καιρό.

Οὔτε ὁ Φαρζεὰς οὔτε ἡ Καταλίνα τὸν ἠρώτησαν τὴν ἀφορμήν. Μήπως δὲν τὴν ἐγνώριζον ;

— Καὶ τί θὰ κάμῃς εἰς τὸ Παρίσι ;

— Κανὲν ἐμπόριον διὰ νὰ διασκεδάσω. Ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφός μου, θὰ καλλιεργοῦν τὰς γαίας. Ἕνα ἄξιο παλληκάρι, πατριώτης μας, ποῦ εἶναι ἐκεῖ κάτω, μοῦ ἐζήτησε ὀλίγα χρήματα διὰ ν' ἀποκατασταθῇ. Θὰ τὸν πάρω μαζῆ μου.

— Ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ κερδίσῃς χρήματα, Ρωμαῖε, εἶπεν ὁ φύλαξ.

— Εἶναι ἀληθές, δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω πλέον ἐδῶ. Εἰς τὸ Παρίσι θὰ βλέπω κόσμο, θὰ ἀλλάξω τὸν ἀέρα καὶ ἔπειτα θά . . . εἶμαι πλησιεστέρα μ' ἐκείνην !

Ἡ Ἀμώνη ἐφάνη καὶ αὐτὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ τοῦ μέρους τοῦ κήπου.

Ἔνευσε τῇ Καταλίνᾳ, ἥτις τὴν ἐπλησίασεν.

— Ἔχω νέα, εἶπε πρὸς αὐτὴν μὲ χαμηλὴν φωνήν.

— Καλά ;

— Ναί.

Ἡ Κορσικανὴ τῇ ἔθλιψε κρυφίως τὴν χεῖρα.

— Χαῖρε, κυρὰ Σιμώνη, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ἀναχωρῶ αὔριον.

— Καλά ! ἀλλὰ ξέρεις τί ἐσυμφωνήσαμε. Νὰ λείπουν ἡ ἀδυναμίαις !

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ χωρικοῦ ἤστραψαν.

— Μὴ φοβᾶσαι,κυρὰ Σιμώνη, τῇ εἶπεν, ἐγὼ δὲν ζῶ τώρα παρὰ δι' ἐκεῖνο ποῦ ξέρεις.

— Μὲ τὴν ὑπομονή, φθάνει κάνεὶς εἰς τὸν σκοπό του. Ἡσύχασε, παιδί μου, θὰ φθάσωμε.

Ὁ Φαρζεὰς καὶ ὁ Ρωμαῖος ἀντήλλαξαν τελευταίαν χειραψίαν.

Δὲν ὡμίλησαν πλέον.

Ἀλλὰ ἠννόουν ἀλλήλους.

Τὰ ἐξημμένα πάθη, γεννηθέντα εἰς πάσας τὰς ψυχὰς ταύτας ἐκ τῶν συμβάντων, ἅτινα ἀφηγήθημεν, ἤρχισαν νὰ ἐπενεργῶσιν.

[Ἕπεται συνέχεια]. *Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

ΙΖ'

Ὁ Ἐδμόνδος ἤθελε νὰνέλθῃ εἰς τῆς δεσποινίδος Δεβῶ, νὰ ῥιφθῇ εἰς τοὺς πόδας της, νὰ τῇ εἴπῃ ὁπόσον ἠγάπα αὐτὴν ἤδη πρὸ τῆς θυσίας, ἣν ἔκαμε πρὸ ὀλίγου, καὶ ὁπόσον ἡ θυσία αὕτη εἶχε αὐξήσῃ ἔτι τὸν ἔρωτά του, ἀλλ' ὁ Γουσταῦος τὸν ἐκώλυσεν.

— Ἡ Νισσέττα ἔχει εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν, τῷ εἶπεν· ὑπάγωμεν εἰς αὐτήν, γράψε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἀντωνίναν, αὕτη δέ την φέρει πρὸς αὐτήν.

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος· ὑπάγωμεν γρήγορα.

Καὶ τῳόντι, ἐπέσπευσε τὸ βῆμα.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο τόσον εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡ Ἀντωνίνα ἔμελλε νὰ γείνῃ ἰδική του, ὥστε ἡ ἰδέα αὕτη διέψευδε σχεδὸν τὴν ἀπαίσιον ἀποκάλυψιν τῆς πρωΐας. Ἓν μόνον ἐνεθυμεῖτο : ὅτι ἡ Ἀντωνίνα τὸν ἠγάπα, ὅτι θὰ ἐγίνετο σύζυγός του, καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του τὸν δακτύλιον, ὃν τῳ εἶχε πέμψῃ.

— Εἶναι ὡραία, δὲν εἰν' ἔτσι ; ἔλεγε τῷ Γουσταύῳ. Ποῖος θά μοι ἔλεγε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, ὅταν τὴν παρηκολουθοῦμεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πεζοδρομίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρισκόμεθα τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτι σήμερον θὰ εὑρισκόμην εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εὑρίσκομαι ; Ἐμπρός, ἂν ὁ Θεὸς δέν μοι χαρίζῃ μακρὰ ἔτη ζωῆς, προσέθηκε μειδιῶν, ἐπισπεύδει χάριν ἐμοῦ τὰς ἀπαρχὰς τῆς εὐτυχίας, καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν θὰ ζημιωθῶ. Ἔπειτα, τί εἶναι ἡ ζωή, ἐὰν οὐχὶ ἡμέραι τινὲς εὐτυχεῖς ἐν μέσῳ θλίψεων, ἀγώνων, ἐλπίδων, ἀπογοητεύσεων ἀναριθμήτων; Ἡ θεία Πρόνοια μὲ προσμειδιᾷ, ἐμέ, ὅστις τὴν πρωΐαν ταύτην ἐπίστευον ἐμαυτὸν καταραμένον. Ἡ Ἀντωνίνα γνωρίζει ὅτι θὰποθάνω νέος, ὁ δὲ ἔρως αὐτῆς ἢ ὁ οἶκτος θὰπομακρύνῃ ἀπ'ἐμοῦ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νά με λυπήσῃ. Θὰ ζήσω μόνον τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας μου, ὅταν δὲ φθάσω εἰς τὸ ὡρισμένον τέρμα, θὰ ἐπανεύρω ἐν τῷ παρελθόντι μου ὅ,τι ἀναγκαιοῖ, ὅπως καταστήσῃ εὐτυχεῖς δύο ὑπάρξεις συνήθους διαρκείας.Μὴ ἡ εὐτυχία εὑρίσκεται εἰς τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας ζῇ τις; Ὄχι· εὑρίσκεται εἰς τὰς ἡμέρας τὰς πλήρεις ἔρωτος, φιλίας, ὅλων τῶν θείων παραμυθιῶν, τὰς ὁποίας ἐπιδαψιλεύει ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν. Ὑπῆρξά ποτε δυστυχὴς ἐγώ ; Ἀγαπῶμαι , λα-

τρεύομαι παρὰ τῆς μητρός μου, ἀγαπῶμαι παρὰ σοῦ, ἀγαπῶμαι παρὰ τῆς Ἀντωνίνης. Ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐξηκοντούτης, ὅστις θὰ ἠδύνατο, προσθέτων τὰς παρελθούσας αὐτοῦ ἡμέρας, νὰ εὕρῃ ἄθροισμα ἴσον πρὸς τὸ ἰδικόν μου; Ὄχι, βλέπεις λοιπόν, Γουσταῦε, εἶμαι εὐτυχὴς ὅσον οὐδέποτε θὰ ἐπίστευα ὅτι ἠδυνάμην νὰ εἶμαι.

Οὕτω δὲ λαλῶν ὁ Ἐδμόνδος ἐμειδία καὶ ἔβαινεν ὑπερηφάνως.

Τί εἶναι λοιπὸν ὁ ἔρως, ἡ λέξις αὕτη, ἡ ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ κάμνῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ τενίζῃ τὸν θάνατον μειδιῶν καὶ μεταβάλῃ ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸν ἀπελπισμὸν εἰς ἐλπίδα καὶ τὴν θλῖψιν εἰς χαράν;

Ὁ Γουσταῦος ἐκράτει τὰς χεῖρας τοῦ Ἐδμόνδου.

— Εἶμαι λίαν εὐχαριστημένος, βλέπων σε οὕτω, ἔλεγεν αὐτῷ· ἔλπιζε, φίλε μου, ἔλπιζε. Τί διάβολο! αὐτὸς ὁ κύριος Δεβὼ δυνατὸν νὰ ἠπατήθη, καὶ θὰ ἐννοήσωμεν ἡμέραν τινὰ ὅτι ἡ πλάνη του συνετέλεσε μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπιταχυνθῇ ὁ γάμος σου μετὰ τῆς θυγατρός του.

Ὁ Ἐδμόνδος οὐδὲν ἀπεκρίθη εἰς τοῦτο. Συνεμερίζετο μέχρι τοσούτου τὴν ἐλπίδα τοῦ Γουσταύου; Ὄχι. Ἄλλως τε δέ, ἐξ αἰσθήματος, ὅπερ δὲν θ' ἀποπειραθῶμεν νὰ περιγράψωμεν, ἀλλ' ὅπερ εὐνόητον, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εἶναι ἀχάριστος πρὸς τὸν θάνατον, καθιστῶντα αὐτὸν τόσον εὐτυχῆ, ἐὰν δὲν ἐξηκολούθει πιστεύων ὅτι τῷ ἀνῆκε καὶ ὅτι ὤφειλεν αὐτῷ ἀποζημίωσιν.

Τοῦτο ἦτο δεισιδαιμονία, ἀλλὰ μὴ ὁ ἔρως δὲν εἶναι ὁ πατὴρ ὅλων τῶν δεισιδαιμονιῶν, ὅλων τῶν πεποιθήσεων, ὅλων τῶν ὀνείρων;

Οἱ δύο φίλοι ἀφίκοντο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Νισσέττας.

Ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ Ἐδμόνδου ἦτο νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν τράχηλον τῆς νεάνιδος.

— Νισσέττα μου καλή! ἀνέκραξεν, ἡ Ἀντωνίνα μ' ἀγαπᾷ, θὰ μὲ νυμφευθῇ. Ἰδοὺ ὁ δακτύλιός της, καὶ ὁ Γουσταῦος τὰ ἐκατάφερε ὅλα αὐτά. Δός μοι γρήγορα χάρτην καὶ μελάνην νὰ τῇ γράψω.

Ἡ Νισσέττα παρετήρει τὸν ἐραστήν της, ὅστις διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῇ ἔνευσεν ὅτι πάντα ταῦτα ἦσαν ἀληθέστατα καὶ ὅτι ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἦτο παράφρων.

Ἡ Νισσέττα κατεγοητεύθη βλέπουσα τὸν νεανίαν ἐν τοιαύτῃ πνευματικῇ διαθέσει καὶ ἔδωκεν αὐτῷ πάντα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα.

— Νισσέττα, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος καθήμενος, θά μοι κάμετε μίαν χάριν;

— Εὐχαρίστως.

— Θὰ φέρετε εἰς τὴν Ἀντωνίναν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν θὰ γράψω, καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἀπάντησιν θὰ περιμένω ἐδῶ.

— Τότε πηγαίνω νὰ ἐνδυθῶ, εἶπεν ἡ Νισσέττα.

Καὶ μετέβη εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, ὅπως παρασκευασθῇ νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Γουσταῦος τὴν παρηκολούθησεν, ὁ δὲ Ἐδμόνδος ἤρξατο γράφων.

«Δεσποινίς, Ἀντωνίνα, πῶς πρέπει νὰ σας ὀνομάζω μεθ' ὅσα ἔμαθον πρὸ ὀλίγου; Πρέπει νὰ περικλεισθῶ ἐν τῷ πρὸς ὑμᾶς σεβασμῷ μου, ἢ μοι ἐπιτρέπετε νὰ σας ὁμιλῶ δι' ὅλων τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα μὲ κατέχουσιν; Οὕτως, ὑμεῖς, τόσον ὡραία, τόσον εὐτυχής, ὑμεῖς, τὴν ὁποίαν γνωρίζω ἀπὸ τεσσάρων μόνον ἡμερῶν, ὑμεῖς, πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν ἀπηύθυνα ἔτι τὸν λόγον, ὑμεῖς, ἥτις δύνασθε νὰ ἐκλέξητε μεταξὺ τῶν εὐγενεστάτων τὸν σύζυγον, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπιθυμήσητε, συναινεῖτε νὰ με ἀγαπᾶτε, λαμβάνετε οἶκτον ὑπὲρ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ σας καταδικάζει... Ὦ! εὐλογητὸς ὁ θάνατος οὗτος, ὁ προσεγγίζων με εἰς ὑμᾶς! Εὐχαριστῶ, Ἀντωνίνα, εὐχαριστῶ δι' ὅλην τὴν ὀφειλομένην ὑμῖν εὐδαιμονίαν μου!...

»Ὅ,τι σᾶς εἶπεν ὁ Γουσταῦος τὴν πρωΐαν ταύτην, τὴν μακαριότητα, τὴν ὁποίαν μοι χορηγεῖτε, πάντα ταῦτα εἶχον ὀνειρευθῇ ἐπὶ στιγμήν· ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν παρομοίαν θυσίαν. Καὶ ἰδού, εἰς τὰς πρώτας λέξεις, τὰς ὁποίας σᾶς εἶπε, συνῃνέσατε νὰ γίνηται σύζυγός μου, νὰ ἑνώσητε τὸ πλῆρες ἡμερῶν μέλλον ὑμῶν μετὰ τοῦ ὡρισμένου μέλλοντός μου.... Δὲν ἠθελήσατε νὰ ἐγκαταλίπητε ἐν ἀπελπισίᾳ ψυχὴν ἐλπίζουσαν ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἡ γλυκεῖα ὑμῶν εὐσπλαγχνία σᾶς ὑπηγόρευσε νὰ κάμητε ὑπὲρ ἐμοῦ ὅ,τι ὁ ἔρως θὰ ὑπηγόρευεν ὑμῖν νὰ κάμητε βραδύτερον ὑπὲρ ἄλλου. Πόσον ἡ πρᾶξις αὕτη εἶναι ἀγαθή, Ἀντωνίνα! πόσον εἶναι γενναία! καὶ πόσον ὁ Θεὸς θὰ ἦτο ἄδικος, ἐὰν δέν σας ἀντήμοιβεν ἡμέραν τινὰ διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον κάμνετε σήμερον! Ἀλλὰ τὰς ὑπολειπομένας μοι ὀλίγας ἡμέρας θέλω νὰ τας μεταχειρισθῶ διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Θὰ ὑπάρξωσιν ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ γυναῖκες μᾶλλον εὐτυχεῖς, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπάρξωσιν ἀγαπώμεναι μᾶλλον ὑμῶν. Θὰ εἶμαι δοῦλός σας εὐπειθὴς καὶ ἀφωσιωμένος. Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ σας συναντήσω, οὗτος ἠθέλησε τοῦτο· ἐπειδὴ πῶς ἄλλως νὰ ἐξηγήσω τὴν εὐτυχίαν, ἣν μοι χορηγεῖ εἰς τοσοῦτον ὀλίγον χρόνον;

»Δὲν ἔχετε πλέον μητέρα, Ἀντωνίνα, ἡ μήτηρ μου θὰ εἶναι καὶ ἰδική σας. Θὰ ἴδητε πόσον εἶναι ἀγαθή, πόσον θά σας ἀγαπᾷ! σχεδὸν ὅσον θά σας ἀγαπῶ ἐγώ!

»Ὁ πατήρ σας θὰ γείνῃ καὶ ἰδικός μου· θὰ περιβάλλωμεν αὐτὸν διὰ φροντίδων καὶ ἀγάπης, θὰ θωπεύωμεν αὐτὸν ἐν ταῖς ὀρέξεσι καὶ ταῖς συνηθείαις του. Πλὴν καὶ τοῦτο θὰ προέρχηται ἐκ τῆς φιλαυτίας μου· διότι ἡμέραν τινὰ θὰ λάβω ἀνάγκην αὐτοῦ, ὅπως παρεκτείνῃ ἐπ' ὀλίγον τὴν ζωήν μου καί με κάμῃ νὰ σας βλέπω ἐπὶ μακρότερον χρόνον...

»Ἐὰν ἐγινώσκετε ὁπόσον σᾶς ἀγαπῶ, Ἀντωνίνα!... Ὦ! ἄφετέ με νὰ σας εἴπω ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὁπόσην ἔχω χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἐν τῇ ψυχῇ! Συνήθως μετὰ πολὺν καιρὸν ἐπιτρέπεται νὰ ἐξομολογηθῇ τις εἰς τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα πάντα τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἐξεγείρει ἐν ἡμῖν. Θεῖόν τι πεπρωμένον μοὶ ἐπιτρέπει τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην ἡμῶν συνάντησιν νὰ σας ὁμιλήσω εἰλικρινῶς. Ἀκούσατε λοιπὸν πᾶν ὅ,τι ἔχω ἀνάγκην νὰ σας εἴπω.

»Τὴν πρωΐαν ταύτην, μανθάνων τὴν νόσον, ὑφ' ἧς εἶμαι προσβεβλημένος, κατηρώμην τὸν Θεὸν καὶ τὴν ζωήν· τώρα δέ, ὅτε γινώσκω ὅτι ἀγαπῶμαι παρ' ὑμῶν, καίτοι ἡ νόσος ὑφίσταται πάντοτε, καίτοι οὐδὲν διαψεύδει τὴν πρόρρησιν τοῦ πατρός σας, ἡ καρδία μου προκαλεῖ τὰς μᾶλλον περιχαρεῖς. Ὅσῳ κατηρώμην τὴν ζωήν, τόσῳ ἀγαπῶ αὐτήν. Μία λέξις σας διεσκέδασεν ἁπάσας μου τὰς θλίψεις. Ἔχω τὴν αἰωνιότητα ἐν τῇ ψυχῇ. Οὐδεμία ὑπάρχει φωνὴ ἐν τῇ φύσει, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἀκούω καὶ νὰ μὴ ἐννοῶ· νομίζω ὅτι εἶμαι τὸ κέντρον, ἔνθα ἔρχονται νὰ συσωρευθῶσι πᾶσαι αἱ εὐεργεσίαι τοῦ Θεοῦ. Γελῶ καὶ κλαίω· θὰ ἐπεθύμουν νὰ πλανηθῶ μόνος ἐν τῇ ἐξοχῇ, μὲ τὸ μέτωπον ὑψωμένον, καὶ νὰ κράζω εἰς τὰ δένδρα, εἰς τὰ νέφη, εἰς τὰ ἄνθη, εἰς τὸν ὁρίζοντα: «Δὲν ἠξεύρετε;... Ἡ Ἀντωνίνα μ' ἀγαπᾷ!...»

»Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι προφέροντες τὸ ὄνομά σας, χωρὶς νὰ γινώσκωσιν ὁπόσην τὸ ὄνομα τοῦτο περικλείει ἀφοσίωσιν, χαράν, ἀθῳότητα, νεότητα καὶ ἔρωτα!.. Πόσον ἡ ζωὴ εἶναι ὡραία! Πόσον ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός! Ὑπάρχει τι ἱερώτερον, εὐγενέστερον ἐν τῷ κόσμῳ δύο νέων καρδιῶν καλῶς συνηνωμένων, αἵτινες ἐκ τοῦ παρελθόντος μὲν αὐτῶν ἀναμιμνήσκονται μόνον τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐσκέπτοντο ὁ εἷς περὶ τοῦ ἄλλου, ἐν τῷ μέλλοντι δὲ βλέπουσι μόνον τὸν χρόνον, ὃν θὰ διέλθωσιν ὁμοῦ!... Αἱ δύο αὗται καρδίαι εἶναι αἱ ἰδικαί μας, καὶ τοῦτο ἀπὸ μιᾶς ὥρας!

»Ἆρά γε καλῶς ἐνόησα τὴν ἀπάντησίν σας;

»Γράφω πρὸς ὑμᾶς, χωρὶς νὰ σκέπτωμαι νὰ τελειώσω τὴν ἐπιστολήν μου. Αἱ λέξεις ἔρχονται σωρηδὸν ὑπὸ τὸν κάλαμόν μου. Καὶ ὅμως μοὶ φαίνεται ἀδύνατον νὰ ἐκφράσω ὑμῖν πᾶν ὅ,τι αἰσθάνομαι.

»Συλλογίσθητε ὅτι εἶσθε ἡ πρώτη γυνή, ἣν ἠγάπησα... καὶ ἐὰν ἠξεύρετε πόσον εἶσθε ὡραία, Ἀντωνίνα!

»Μυστική τις φωνὴ μοὶ ἔλεγε προχθές, ὅτε σᾶς παρηκολούθουν, ὅτι ἡ ζωή μου ἔμελλε νὰ προσκολληθῇ εἰς ὑμᾶς. Ἆρά γε δὲν προανήγγελλέ τι καὶ ὑμῖν ἐπίσης ὅτι θὰ ἐλάμβανον καὶ ἐγὼ μέρος τι ἐν τῷ μέλλοντι ὑμῶν; Ἆρά γε ἐκ προθέσεως ἀφήσατε νὰ πέσῃ τὸ χειρόκτιόν σας; Ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ἴδητε πόσον ἡ καρδία μου ἐπάλλετο, ὅταν σᾶς το ἔδωκα! Ἠρυθριάσατε λαμβάνουσα αὐτό. Τίς θὰ ἐτόλμα νὰρνηθῇ τώρα τὸν νόμον τῶν μυστηριωδῶν συμπαθειῶν;

»Τί νά σας εἴπω ἀκόμη, Ἀντωνίνα; Ἡ καρδία μου ὑπερεκχειλίζει!

»Τί ὀφείλω νὰ κάμω τώρα; Θά μοι εἶναι ἐπιτετραμμένον νά σας βλέπω, νά σας θεωρῶ ἐπὶ στιγμὴν καὶ νὰ λέγω κατ' ἐμαυτόν: «Ὁ ἄγγελος οὗτος ἀνή-

κει εἰς ἐμέ ;» Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν πατέρα σας ἢ ἡ μήτηρ μου πρέπει νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν συναίνεσιν, ἧς ἔχομεν ἀνάγκην, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπείγομαι νὰ ἔχω ;...

«Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς ἀμφιβάλλω ἂν ὅσα μοι ἐπανέλαβε πρὸ ὀλίγου ὁ Γουσταῦός εἰσιν ἀληθῆ. Φοβοῦμαι τότε μὴ ψυχρά τις πραγματικότης ἐλθοῦσα μοὶ εἴπῃ : «Ὠνειρεύθητε, ἡ Ἀντωνίνα δέν σας ἀγαπᾷ, οὔτε κἂν σας συλλογίζεται!» Ἆ ! ἐὰν συνέβαινε τοῦτο, ἡ βραχεῖά μου ζωὴ θὰ ἦτο πολὺ μακρά . . .»

— Λοιπόν ! εἶπεν ἡ Νισσέττα εἰσερχομένη, ἀκόμη γράφετε ;

— Ἔχω τόσα νὰ εἴπω ! . . ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος.

— Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν τέλος ; ἠρώτησεν ἡ ῥάπτρια.

— Ναί, Νισσέττα μου, ἐτελείωσα.

— Δὲν θὰ εἴπω τίποτε εἰς τὴν δεσποινίδα Δεβώ ;

— Τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τῇ ἐγχειρίσητε τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν.

Ὁ Ἐδμόνδος, ταῦτα λέγων, ἐδίπλωσε καὶ ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολήν.

— Θὰ σας ἐπανεύρω ἐδῶ ; εἶπεν ἡ Νισσέττα, λαμβάνουσα αὐτήν.

— Ναί, σᾶς ἀναμένω μετὰ τοῦ Γουσταύου.

Ἡ Νισσέττα, χαιρετίσασα τοὺς δύο φίλους, ἐξῆλθεν.

Εὗρε τὴν Ἀντωνίναν ὅλως συγκεκινημένην ἀκόμη, ἕνεκα τῶν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Γουσταύου συμβάντων.

Μάτην ἡ κυρία Ἀγγελικὴ τὴν εἶχεν ἐρωτήσῃ· ἡ Ἀντωνίνα οὐδὲν ἠθέλησε νὰ ποκριθῇ, ἡ δὲ ἀγαθὴ γυνὴ ἠναγκάσθη ὡς ἐκ τούτου νὰ ποκοιμηθῇ ἐπὶ τοῦ *Φρουρίου τοῦ Κενιλουώρθ*.

— Πιστεύω ὅτι ἔπραξα ὅ,τι ὤφειλον νὰ πράξω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ νεᾶνις. Αἰσθάνομαι καλῶς ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἠγάπων τὸν Ἐδμόνδον, ἐὰν δέν τον ἀγαπῶ ἀπὸ τοῦδε· ἀλλὰ τί θὰ εἴπῃ ὁ πατήρ μου;

Ἡ Ἀντωνίνα ταῦτα διελογίζετο, ὅτε ἡ Νισσέττα εἰσῆλθεν.

Ἡ κυρία Ἀγγελικὴ ἀνετιναχθη ἐκ τοῦ ὕπνου της, ἀκούσασα τὴν ῥάπτριαν εἰσερχομένην.

—Ἔρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Δεπερέ; ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις τῆς Ἀντωνίνης.

— Ναί, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ἡ Νισσέττα.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Δεπερέ ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἀγγελικὴ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶναι ὁ σύζυγός μου, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὶς Δεβώ.

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ! ἀνέκραξεν ἡ παιδαγωγός, παρατηροῦσα τὴν νεάνιδα, εἴσθε τρελλή.

— Παντάπασιν, ἀγαπητή μου κυρία Ἀγγελική, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνίνα, ἥτις ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο πλέον παιδίον καὶ δὲν ἤθελε νὰ καταισχύνῃ τὰ αἰσθήματά της, ἀποκρύπτουσα αὐτά. Τί σας ἐπεφόρτισε νὰ μοι εἴπητε ; ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Νισσέτταν.

— Μοῦ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ γράμμα διὰ σᾶς, δεσποινίς.

Καὶ ταὐτοχρόνως ἡ Νισσέττα, βλέπουσα ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀνάγκη μυστικότητος, ἐνεχείριζε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἐδμόνδου εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ἰατροῦ.

— Θὰ μοι ἐξηγήσητε τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἀγγελική, κλείουσα τὸ βιβλίον της.

— Σημαίνουν, ἀπεκρίθη αὐτῇ ἡ Ἀντωνίνα, ἀνοίξασα ἤδη τὴν ἐπιστολήν, ὅτι ὁ κύριος Δεπερὲ μὲ ἀγαπᾷ, ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ ὅτι μέλλω νὰ τον συζευχθῶ.

— Καὶ ὁ κύριος πατήρ σας ἐπέτρεψε τὴν ἀνταπόκρισιν ταύτην ;

— Ὁ πατήρ μου οὐδὲν ἀκόμη γνωρίζει περὶ τούτου.

— Τότε εἶναι καθῆκόν μου νὰ τον εἰδοποιήσω.

— Εἶναι ἀνωφελές, διότι ἐντὸς ὀλίγου θὰ τον εἰδοποιήσω ἐγὼ ἡ ἰδία.

Συγχρόνως ἡ Ἀντωνίνα ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολήν, ἣν τέως εἶχε λάβῃ, ἡ δὲ Νισσέττα, ἥτις τὴν παρετήρει, ἔβλεπε τὰς χεῖρας αὐτῆς τρεμούσας καὶ τὰς παρειάς της χρωματιζομένας.

Ἡ δεσποινὶς Δεβὼ ᾐσθάνετο τὴν καρδίαν αὐτῆς παλλομένην βιαίως.

Διεκόπτετο μόνον, ἵνα λέγῃ : «Πόσον με ἀγαπᾷ ;»

— Εἰς τί χρησιμεύω ἐδῶ ; διελογίζετο ἡ κυρία Ἀγγελική. Δέν μοι λέγουν τίποτε καὶ δὲν βλέπω τίποτε.

— Ἂς ἔχῃ τὴν καλωσύνην ἡ κυρία Δεπερὲ νὰ ἔλθῃ αὔριον, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα εἰς τὴν Νισσέτταν. Θὰ τῳ γνωστοποιήσω τὰ διατρέχοντα. Σεῖς εἶσθε ἡ αἰτία ὅλων τούτων, δεσποινίς, προσέθηκεν ἡ δεσποινὶς Δεβώ, μὴ ἀμφιβάλλουσα ὅτι ἡ ῥάπτρια ἦτο ἐν γνώσει πάντων τῶν συμβαινόντων.

— Πρέπει ἆρά γε νὰ λυποῦμαι δι' αὐτό, δεσποινίς ; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— Ὄχι, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνίνα, διότι οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅτι σεῖς μοι ἐκομίσατε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσα πρὸ ὀλίγου. Θὰ εἴπητε εἰς τὸν κύριον Δεπερὲ τί την ἔκαμα καὶ θὰ προσθέσητε ὅτι, ἀφίνουσα ὑμᾶς, εἰσῆλθον εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ πατρός μου.

Ταῦτα λέγουσα, ἡ Ἀντωνίνα ἀπέκρυπτε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἐδμόνδου ὑπὸ τὸν στηθόδεσμον τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς καὶ ἐξήρχετο τοῦ θαλάμου της, ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ κυρίῳ Δεβώ.

— Πατέρα, καλέ μου πατέρα, εἶπε καθημένη ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἰατροῦ, ἔρχομαι νὰ σοι ὁμιλήσω περὶ σπουδαίων.

— Μὲ τρομάζεις ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δεβὼ γελῶν. Περὶ σπουδαίων εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ἀγαπητόν μοι τέκνον . . . τί τάχα νὰ εἶναι ;

— Πάτερ μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνίνα διὰ φωνῆς σοβαρᾶς, ἀγαπῶ κάποιον.

— Ἀγαπᾷς κάποιον ; . . . ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Δεβώ, ἐκπλαγείς πως ἐκ τοῦ προοιμίου τούτου.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

EUGÈNE D'AURIAC

Η ΜΟΝΑΧΗ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Πλουσίως ἐνδεδυμένη, ἡ κόμησσα Δαρμούθ, μονονοὺκ ἀπαστράπτουσα ἐκ χαρᾶς, διέτρεξε τὴν πόλιν, ἧς ἐπεσκέψατο τοὺς πλουσίους ναούς, ἐστολισμένους ὡσεὶ διὰ μεγάλην ἑορτήν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ εἶδε πάσας τὰς πομπὰς τοῦ κόσμου, ἐπανῆλθεν ἄνευ θλίψεως εἰς τὸ παρεκκλήσιον καὶ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου, ὅπερ εἶχε παρεσκευασθῇ χάριν αὐτῆς εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ἀδύτου. Ἡ ἀνάδοχός της ἔμενεν ἀριστερᾷ αὐτῆς.

Ἡ νεαρὰ κόμησσα ἠδυνήθη μετ' ὀλίγον νὰ παρατηρήσῃ ἐν τῷ χορῷ τῶν μοναχῶν : δύω σταυρούς, ὧν ὁ μὲν ἦτο κεκαλυμμένος διὰ πέπλου, κηρία ἡτοιμασμένα διὰ τὸ κοινόβιον, κάνιστρον περιέχον ἐνδυμασίαν μοναχῆς καὶ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἀργυροῦν δίσκον καὶ ψαλίδα ἵνα κόψωσι τὴν ὡραίαν κόμην της.

Ὅταν ἐπανῆλθεν, ὁ ναὸς ἦτο πλήρης ἐκκλησιαστικῶν, μοναχῶν διαφόρων ταγμάτων καὶ ὀλίγων πιστῶν. Ἡ εἴσοδος εἰς τὸ ἄδυτον μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἐπετρέπετο εἰς τοὺς τελευταίους τούτους, ὅπως γείνωνται εὐκολώτερον αἱ λειτουργίαι, ἃς ἐτέλει ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ.

Πρὸ τῆς δοκίμου ἐτοποθέτησαν κηροπήγιον μετὰ κηρίου μέλλοντος νὰ καίῃ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας μέχρι τοῦ χερουβεικοῦ. Τότε μόνον ἠγέρθη αὕτη καὶ κατέθηκε τὴν προσφοράν της εἰς χεῖρας τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Ὅταν ἡ λειτουργία ἐπερατῶθη, ἡ Αἰκατερίνη προὐχώρησε βραδέως πρὸς τὴν κιγκλίδα, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀναδόχου αὐτῆς, ἐν ᾧ ἡ ἡγουμένη ἔβαινεν ὡσαύτως, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν μοναχῶν.

Ἡ κόμησσα ἐγονυπέτησεν. Ἡ ἡγουμένη ἔμεινεν ὀρθία καὶ τῇ εἶπε·

— Τί ζητεῖς, κόρη μου ;

— Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰκατερίνη στερρᾷ φωνῇ. Τὴν εἴσοδον ἐν τῷ μοναστηρίῳ ὑμῶν, καὶ τὴν χάριν ἵνα ἐνδυθῶ τὸ ἔνδυμα τῆς θρησκείας, ὑπὸ τὸν κανονισμὸν τοῦ τάγματος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκετε.

— Κατέχεις τὴν στερρὰν θέλησιν νὰ φέρῃς διαρκῶς τὸν ζυγὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ; ὑπέλαβεν ἡ ἡγουμένη.

— Μάλιστα, μῆτέρ μου.

— Δύνασαι νὰ καταφρονήσῃς, χάριν αὐτοῦ, τὸν κόσμον, τὰς ἡδονάς του καὶ τὴν ματαιότητα αὐτοῦ ;

— Μάλιστα, μῆτέρ μου, ἐπανέλαβεν αὕτη.

—Κατέχεις τὴν δύναμιν νὰ ὑποταχθῇς εἰς ἁπάσας τὰς σκληραγωγίας τοῦ μοναστικοῦ βίου ;

— Μάλιστα, μῆτέρ μου, βασιζομένη

ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ὑποβασταζομένη ὑπὸ τῶν δεήσεών σας καὶ τῶν τοῦ ἱεροῦ κοινοβίου σας, ἐλπίζω ὅτι τὰ πάντα θέλω δυνηθῇ.

— Εἴθε νὰ σὲ συγχωρήσῃ ὁ Κύριος Ἡμῶν, κόρη μου, ὅπως τύχῃς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Κατόπιν ἱεροπραξιῶν τινων, τὰς ὁποίας διὰ τὸ μακρὸν αὐτῶν παραλείπομεν, ἡ δόκιμος ἠδυνήθη τέλος νὰ διέλθῃ τὴν κοινοβιακὴν πύλην. Οὐδένα συγγενῆ εἶχεν ἵνα ἀσπασθῇ, κατὰ τὸ ἔθος, προτοῦ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μοναστήριον, δι' ὃ οὐδ' ἔστρεψε κἂν τὴν κεφαλήν.

Μετ' ὀλίγον ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθεν τῆς ἡγουμένης, περικεκυκλωμένης ὑπὸ τῶν μοναχῶν, αἵτινες τῇ ἀφῄρεσαν τὴν κοσμικὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν ἐνέδυσαν χιτῶνα, ἐσθῆτα μέλαιναν, ἐπώμιον καὶ τῇ ἔδωκαν καὶ κομβολόγιον. Ἡ ξανθή, μακρὰ καὶ πυκνὴ κόμη της, ἔμενεν ἔτι λελυμένη ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἀλλ' ἡ ἡγουμένη τῇ ἀπέκοψε ταύτην καὶ τὴν παρέδωκεν εἴς τινα μοναχήν, ὅπως τὴν καύσῃ. Εἶτα τῇ ἔθηκε τὸ περιτραχήλιον, τὴν καλύπτραν καὶ ἄνωθεν τῆς καλύπτρας, στέφανον ἐξ ἀνθέων καὶ ἀκανθῶν, ὃν μετὰ τριήμερον ὤφειλε νὰ ἐξαγάγῃ.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει λοιπὸν ἀπήγγειλε τὰς ἐφέσεις αὐτῆς διὰ φωνῆς ὑψηλῆς, σοβαρᾶς καὶ διακριτικῆς. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ καλουμένη κόμησσα Δαρμοὺθ ἀντήλλαξε τὸ ὄνομά της ἀντὶ τοῦ τῆς *ἀδελφῆς Μαρίας-Θηρεσίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ*, ἀτυχὲς συμβεβηκὸς ἐτάραξε τὴν τελετήν. Ἀνήρ τις, ξένος, γνωστὸς ἀπό τινος ἐν τῇ πόλει διὰ τοῦ ὀνόματος ὁ *Ἄγγελος*, ἔρρηξε φοβερὰν κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησεν.

Οἱ μοναχοὶ Ἰακωβῖνοι, ὧν ἡ μονὴ ἦτο πλησίον, ἔσπευσαν νὰ φέρωσιν ἐν αὐτῇ τὸν δυστυχῆ τοῦτον, οὗτινος ἡ κατάστασις ἀπῄτει πολλὰς περιποιήσεις καὶ ἔκτοτε οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἤκουσαν, οὐδὲ περὶ παιδίου τινός, ὅπερ συνῴδευε τοῦτον καὶ ὅπερ τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν μονὴν τῶν ἁγαθῶν μοναχῶν.

Γ'

Πολλὰ ἔτη παρῆλθον ἄνευ οὐδενὸς συμβεβηκότος, ὅταν ἡμέραν τινὰ μοναχή τις κατῆλθε τὰς μακρὰς καὶ σκολιὰς βαθμίδας ἀγούσας εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς μονῆς.

Ἀφιχθεῖσα πρὸ τῶν τάφων τῶν ἡγουμενῶν, αἵτινες μόναι ἐθάπτοντο ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, κατηυθύνθη πρὸς τὸν τελευταῖον καὶ ἐγονυπέτησε. Μετὰ βραχεῖαν δέησιν, εἶπε μεγαλοφώνως :

— Θεέ μου, συγχώρησόν με, ἂν ἡμάρτησα. Καὶ σύ, ἁγία μῆτερ, εὐεργέτις μου, σὺ ἣν τοσοῦτον ἠγάπησα, καὶ τόσον ἐλυπήθην, συγχώρησόν με, ὅτι ἦλθον νὰ ταράξω τὴν εὐτυχίαν σου. Ἀλλ' ὑπάρχει μυστικόν τι τὸ ὁποῖον μὲ βαρύνει. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἡ γῆ μέλλει νὰ μὲ δεχθῇ ψυχρὰν καὶ πελιδνήν, — καὶ τὸ μυστικὸν τοῦτο, ὅπερ δὲν ἐτόλμησα νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ ὅταν ἔζης, ἔρχομαι νὰ σοὶ τὸ ἀποκαλύψω ἐπὶ τοῦ τάφου σου... Πάρα πολὺ ἔκρυψα τοὺς πόνους μου ἐντὸς τῆς ψυχῆς μου. Συγχώρησόν με, θ' ἀπαλλαγῶ μεγίστου βάρους καὶ θὰ ἐμφανισθῶ ἐλαφροτέρα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κρότον, καὶ ἐρρίγησεν. Ἤκουσεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ θαρρυνθεῖσα μετ' οὐ πολὺ ἐξηκολούθησε :

— Θυγάτηρ τοῦ δουκὸς Σρέσβουρη, διηρχόμην τὰς ἡμέρας μου φαιδρὰ καὶ εὐδαίμων. Ὁ ἀὴρ τὸν ὁποῖον ἀνέπνεον, ὁ οὐρανὸς ὃν ἔβλεπον, ἦτο ἡ ζωή μου... Ὁ κόμης Δαρμοὺθ μ' ἐζήτησεν εἰς γάμον καὶ μ' ἐνυμφεύθη. Τοῦτο οὐδόλως μετέβαλε τὸν εὐδαίμονα βίον μου, διότι τὸν ἠγάπων. Οὐδεμίαν φροντίδα εἶχον, ἔλεγον δὲ ὅτι ἤμην ὡραία καὶ χαρίεσσα, καὶ ἡ ξανθὴ κόμη μου ἔπιπτεν εἰς πλοκάμους ἐπὶ τῶν ὤμων μου. — Εἶναι ἐπιπόλαιος ἀνάμνησις, βεβαίως, ἀλλ' ἐν τούτοις φαιδρύνει τὴν ψυχήν μου, καὶ θὰ μοὶ δώσῃ δυνάμεις ἵνα ἀφηγηθῶ τὰ ἀνήκουστα βάσανα, ἅτινα ἀπὸ τριακονταετίας ὑποφέρω.

»Ἑταιρεία τις συνεστήθη ἐν Λονδίνῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα *Φιλόπτωχος Ἑταιρεία*. Θὰ ἀνεκούφιζε τοὺς πένητας καὶ ἐποίει ἔκκλησιν πρὸς πάντας. Μετέβην ἵνα δώσω τὴν προσφοράν μου καὶ παρέδωκα τὰ χρήματα, ἅτινα κατέθετον εἰς τὸν ταμίαν Γεώργιον Ροβινσών, ἐν ᾧ ὁ ἀποθηκάριος Ἰωάννης Θώμψων ἐλάμβανε παρ' ἐμοῦ ὅσα πράγματα ἠδυνάμην νὰ διαθέσω ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Μετά τινας ἡμέρας, ἔλαβον ἄτιμόν τινα ἐπιστολὴν παρ' ἀγνώστου, αἰτοῦντός μοι συνέντευξιν. Ἀπηξίωσα ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ τὴν μετεπιοῦσαν ἔλαβον δευτέραν ἐπιστολὴν ἀγέρωχον καὶ ἀπειλητικήν : «Θὰ γείνητε ἰδική μου, ἔλεγεν, ἄλλως ὁ σύζυγός σας θ' ἀποθάνῃ.» Φοβηθεῖσα μὴ τρομάξω τὸν κόμητα Δαρμοὺθ ἐκ τῶν φόβων μου, οὐδὲν τῷ εἶπον.

»Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐπύρεσσον, ὠνειρευόμην καὶ ἐλάλουν περὶ δολοφονίας. Τὴν ἑπομένην ἡσυχάσασα ὀλίγον ἠθέλησα νὰ ἐξέλθω· ἀλλὰ μόλις ἔφθασα εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας καὶ ἠσθάνθην ἐμαυτὴν δραττομένην, φιμουμένην καὶ ριπτομένην ἐντὸς ἁμάξης... Ἐλιποθύμησα καὶ μόλις συνῆλθον ἔν τινι ξενοδοχείῳ λεύγας τινὰς μακρὰν τοῦ Λονδίνου... Μετ' οὐ πολὺ ἔμελλον νὰ καταστῶ μήτηρ... Ἔ! λοιπόν! ὁ ἀνανδρος ὅστις μὲ ἥρπασεν, ὁ ἄτιμος Ἰωάννης Θώμψων μὲ διέφθειρεν, ἐν ᾧ ἤμην λιπόθυμος καὶ ἀνίσχυρος... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, παρὰ τὴν περιφρόνησιν, ἣν τῷ ἐδείκνυον, παρὰ τὰς μομφὰς δι' ὧν ἐπλήρουν τὸν ἄθλιον αὐτὸν ὁσάκις τὸν ἔβλεπον, μ' ἐκράτησε πλησίον του ἐπὶ δύω ὁλοκλήρους μῆνας.

»Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔτεκον υἱὸν τὸν ὁποῖον ὠνόμασα Ἐρρῖκον...»

Ἠγέρθη ταχεῖα· ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐπαναλαμβανόμενον τὸ ὄνομα Ἐρρῖκος.

— Ἡ ἠχὼ θὰ ἦναι, διελογίσθη μετά τινας στιγμὰς καὶ γονυπετήσασα αὖθις ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν της.

— Ὁ ἄθλιος ὅστις μὲ ἠτίμασε μοὶ ἀφῄρεσε τὸ τέκνον μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον νὰ τὸ ἀσπασθῶ. Τὸ ἀπέσπασε τῶν ἀγκαλῶν μου... ναί, τὸ ἀπέσπασε, διότι εἶδον ρέον τὸ αἷμα ἀπὸ τῶν μικρῶν χειρῶν του ἐκ τῶν ἀγώνων, τοὺς ὁποίους τὸ τέρας κατέβαλεν ἵνα μοὶ τὸ ἀφαιρέσῃ. Τότε ἀνεχώρησε καὶ πρὸς παρηγορίαν μοὶ εἶπε ταῦτα :

« — Θὰ τὸν ἐπανίδῃς τότε μόνον ὅτε δὲν θὰ δύνασαι πλέον νὰ τὸν ἀσπασθῇς... »

»Ὦ! Θεέ μου! πόσον ὑπέφερα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης! Τόσα δάκρυα ἔχυσα ὥστε ἐνόμιζον ὅτι ἐστείρευσαν πλέον!.. Εἶχον ἤδη ἀπομακρυνθῇ καὶ ἐγὼ ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν νὰ κραυγάζω ἐπὶ τῆς κλίνης ἐφ' ἧς εὑρισκόμην : «Ἐρρῖκε! Ἐρρῖκε!»

Βήματα ἅτινα ἤκουσε τὴν ἠνάγκασαν νὰ στραφῇ ἀποτόμως. Εὑρέθη ἀντιμέτωπος νεαροῦ Δομινικανοῦ.

[Ἕπεται τὸ τέλος] Β *.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ξαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλίσσης—Ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ — Ἡ Κόμησσα Σαρνύ — Ὁ Ἱππότης τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (ἅπαντα συνέχεια)..... Δρ. 25 [30]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6.60]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξαβιὲ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) .... δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβύ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) ..... δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερῷα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pièrre Zaccone..... δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἤτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς..... 3,50 (3,70)

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 1 (1,20)

« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα (τόμοι 2) ..... δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ..... » 50 (60)

» Βηλαρᾶ..... » 50 (60)

«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

« Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pièrre Zaccone (τόμοι δύο) .... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Υἱὸς τοῦ Μοντεχρήστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail ..... Δρ. 1,50 (1,70)

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*